

**ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ – ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΗΜΕΡΙΔΑ
«ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ»**

Μεγάλη προετοιμασία, χωρίς προσδοκίες

Τετάρτη, 23 Μαρτίου 2016, 09.00-21.00

Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας

Αίθουσα: «Μελίνα Μερκούρη», Πειραιάς

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΕΛΕΓΓΙΔΗΣ

Θέμα: «Μπορεί μία Σύνοδος Ὁρθοδόξων νά προσδώσει ἐκκλησιαστικότητα στους ἑτεροδόξους καί νά ὀριοθετήσῃ διαφορετικά τήν ἕως τώρα ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας;» (Ἡ πρόκληση τῆς μέλλουσας νά συνέλθῃ Μεγάλῃ Συνόδου)

Σεβασμιώτατοι, Σεβαστοί Πατέρες, Ἀγαπητοί καί ἀγαπητές Σύεδροι καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί!

Ἀπό τή θέση αὐτή αἰσθάνομαι τό χρέος, νά εὐχαριστήσω -ἐκ καρδίας καί δημοσίως- τόν φιλόξενο καί φλογερό ἀγωνιστή Οἰκοδεσπότη, τόν Ποιμένα τόν καλό, τόν τιμηθέντα κατ' ἐπανάληψη καί ἐξαιρέτως μέ τόν ὀνειδισμό τοῦ Χριστοῦ, τόν Μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, γιά τήν μεγαλειώδη πανελλαδική διοργάνωση τοῦ παρόντος Θεολογικοῦ-Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, καί μάλιστα τήν κρίσιμη αὐτή χρονική στιγμή, γιά τήν ὑπεύθυνη ἐνημέρωση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο, ἐπειδή τό πραγματευόμενο ἐδῶ θέμα ὑπερβαίνει τά ὅρια τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας μας καί ἀφορᾷ τήν ἀνά τήν Οἰκουμένη Ὁρθόδοξη καί μόνη, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία.

Ἡ μέλλουσα νά συνέλθῃ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος φαίνεται, ἀπό τήν ἕως τώρα διαδικασία καί θεματολογία της, νά διαψεύδει τό ἐπίδοξο ὄνομά της.

Μάλιστα, θά μπορούσαμε βάσιμα νά ὑποστηρίξουμε, ὅτι κατ' ἐπίφαση εἶναι Ἁγία. Καί αὐτό τό λέμε, ἐξαιτίας τοῦ ἐλλείμματος συνοδικότητας, πού ἔχει. Κυρίως, ὅμως, ἐξαιτίας τοῦ σοβαροῦ ἐλλείμματος Ὁρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας, πού τήν διέπει. Τό μεγάλο ἐλλείμμα Ὁρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας πιστοποιεῖται, ἀναμφιβόλως καί κατεξοχήν, ἀπό τήν ἐσφαλμένη Ἐκκλησιολογία, πού εἰσηγεῖται στό πρὸς ψήφιση Κείμενο: **«Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον».** Ἀπό τά παραπάνω εἶναι σαφές, ὅτι ἡ ἐν λόγω Σύνοδος δέν εἶναι **«ἐπομένη τοῖς ἁγίοις Παράσι».** Κατά συνέπεια, δέν μπορεῖ νά εἶναι Ἁγία. Ἀλλά, κατ' ἐπίφαση, εἶναι καί Μεγάλη. Μᾶλλον, θά ἔπρεπε νά αὐτοχαρακτηρισθεῖ ὡς μικρή, ἀφοῦ σ' αὐτήν θά παρευρεθοῦν λίγοι, καί μάλιστα κατ' ἐπιλογὴν Ἐπίσκοποι. **Στήν πραγματικότητα, εἶναι μιά διηρημένη Σύνοδος Προκαθημένων.** Ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν Ἐπισκόπων τῶν Ὁρθοδόξων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν θά εἶναι ἀπόντες καί χωρίς δυνατότητα ψήφου ἀπό ἐκεῖ, ὅπου ἀναγκαστικά βρίσκονται, ἀδυνατώντας ἔτσι νά ἐκφράσουν τήν δογματική συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τους. Εἰδικότερα, ἀπό τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία θά παρευρεθοῦν σ' αὐτήν λιγότεροι τοῦ ἑνός τρίτου τῶν Ἐπισκόπων της, ἐνῶ ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας οὔτε το ἕνα δέκατο τῶν Ἐπισκόπων της. **Στήν πραγματικότητα, οὔτε οἱ παρόντες Ἐπίσκοποι ἔχουν ἄμεση ψήφο, στήν ἐν λόγω Σύνοδο, ἀφοῦ καί αὐτή ἡ ψήφος τους θά ἐκφραστεῖ μόνον διὰ τοῦ Πρώτου,** καί μόνον ἐάν εἶναι πλειοψηφοῦσα ψήφος, στό πλαίσιο τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Τοπικῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Πρᾶγμα, σαφῶς ἀντι-Κανονικό καί ἀμάρτυρο στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. **Πρόκειται μᾶλλον γιά μιά παρωδία Πανορθόξου Συνόδου,** στήν ὁποία δέν θά εἶναι παρόντες ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι. Ἔτσι, ἄθελά μας, μᾶς παραπέμπει καί στήν ἐπίδικτατορίας «ἀριστίνδην» Σύνοδο! Ἀλλά καί τήν «ἀριστίνδην» τήν ξεπερνᾷ κατά πολύ σέ ἀντικανονικότητα.

Στό έρώτημα του θέματός μας, αν μπορεί δηλαδή μιά Σύνοδος Όρθοδόξων νά προσδώσει εκκλησιαστικότητα στους έτεροδόξους, ή ευθεία καί ειλικρινής απάντηση, απερίφραστα, είναι αρνητική. Καμία Πανορθόδοξη Σύνοδος δέν μπορεί νά προσδώσει εκκλησιαστικότητα στους έτεροδόξους, εάν βέβαια θέλει νά εκφράσει άλαθήτως τή διαχρονική ταυτότητα τής Όρθοδοξίας, ως τής μόνης Μίας, Αγίας, Καθολικής καί Άποστολικής Έκκλησίας, σύμφωνα πάντα μέ τόν Όρο, τόν γνωστό καί ως Σύμβολο τής Πίστεως, τής Β΄ Οικουμενικής Συνόδου.

Τά δόγματα τής Έκκλησίας, ως πιστευόμενα καί βιούμενα από τούς πιστούς, είναι σωτήρια. Έχουν δηλαδή σωτηριολογικό χαρακτήρα, γιατί συμπυκνώνουν τό άγιοπνευματικό περιεχόμενο τής ζωής τής Έκκλησίας. Η ζωή τής Έκκλησίας είναι θεανθρώπινη, και διοχετεύεται μυστηριακώς στό σώμα της από τήν ζωοποιό καί θεοποιό Κεφαλή της, τόν Υιό του Θεού, τόν Ένα τής Τριάδος.

Οι Έπίσκοποι μας δέν πηγαίνουν στις Συνόδους, γιά νά ψηφίσουν όσα άλλοι Έπίσκοποι καί Θεολόγοι έτοιμασαν πριν απ' αυτούς και χωρίς αυτούς, αλλά γι' αυτούς. Πολύ δέ περισσότερο, δέν πηγαίνουν, γιά νά υπογράψουν έκ τών προτέρων τό Άνακοινωθέν τής μέλλουσας Συνόδου. Η πράξη αυτή αποτελεί άπαξίωση τής συνοδικότητας τής Έκκλησίας καί έμπαιγμό του Αγίου Πνεύματος. Οι Έπίσκοποι πηγαίνουν στην Έκκλησία, ως άνώτατοι εκκλησιαστικοί ήγέτες τών Τοπικών τους Έκκλησιών, προκειμένου νά όριοθετήσουν -«έπί ίσοις όροις» μέ τούς συνεπισκόπους τους- τήν όρθή διδασκαλία τής πίστεως καί νά εκφράσουν τήν άγιοπνευματική ζωή τής Έκκλησίας,έναντι τών νέων άμφισβητήσεων καί προκλήσεων έντός τών νέων δεδομένων, πάντοτε ταπεινά, ως «έπόμενοι τοις άγίοις πατράσι». Μέ τόν τρόπο αυτό, ένεργοϋν σύμφωνα μέ τήν Άγιοπατερική Παράδοση τής Έκκλησίας.

Έδώ, απερίφραστα καί μέ κάθε σαφήνεια, πρέπει νά ποϋμε,ότι **δέν υπήρξε ποτέ στην Όρθόδοξη Έκκλησία κάποιος Έπίσκοπος ως «Πρώτος άνευ ίσων»** (primussineparibus). Τό «Πρώτος άνευ ίσων» πού ξεστόμισε ό Μητροπολίτης Προύσης Έλπιδοφόρος, εισηγείται τήν μονοκρατορία στην Έκκλησία, πράγμα πού προϋποθέτει, ουσιαστικά, τήν κατάλυση τής άγιοπνευματικής λειτουργίας τής Συνοδικότητας. Γι' αυτό καί όσοι Έπίσκοποι τό προβάλλουν γιά τόν Οικουμενικό Πατριάρχη, συγχέουν άνεπίτρεπτα τά «Πρεσβεΐα τιμής» μέ τήν παπική αντίληψη του Πρωτείου καί σφάλλουν δογματικώς, εύρισκόμενοι «εις πλάνην οίκτράν». Η θεώρηση αυτή είναι έντελώς άμάρτυρη από τήν Έκκλησιαστική μας Ιστορία.Όταν όμως συμβαίνει, όπως τελευταία, νά λέγεται,παραπέμπει στην αίρετική δοξασία του παπικού πρωτείου, όπως είπαμε. Καί τό άκόμη τραγικότερο είναι, όταν τό Πρωτείο αυτό έπιχειρείται νά θεμελιωθεί στό Τριαδικό δόγμα, από τό Οικουμενικό Πατριαρχείο. Αυτή ή δοξασία σαφώς αίρετίζει, άφοϋ εισάγει κατά Δυτική απομίμηση, τήν ιεραρχική τάξη στην Αγία Τριάδα, ή όποία βέβαια είναι «υπέρ πάσαν τάξιν», κατά τόν άγιο Γρηγόριο τόν Παλαμά.

Σέ πρόσφατη Έπιστολή μας προς όλους τούς Έπισκόπους τής Όρθοδόξου Έκκλησίας ανά τόν κόσμο, στίς 3-2-2016, υποστηρίξαμε ότι **«οί έμπνευστές καί συντάκτες» του συγκεκριμένου Κειμένου, «έπιχειροϋν μιά θεσμική νομιμοποίηση του Χριστιανικού Συγκρητιστικού - Οικουμενισμού μέ μιά άπόφαση Πανορθόδοξου Συνόδου»**. Εάν ψηφιστεί τό Κείμενο αυτό: **«Σχέσεις τής Όρθοδόξου Έκκλησίας προς τόν λοιπόν χριστιανικό κόσμο»**, δημιουργείται μέγιστο πρόβλημα εκκλησιολογικής ύπάρξεως, τόσο γιά όσους Έπισκόπους το ψηφίσουν, όσο καί γιά όσους από τό πλήρωμα τής Έκκλησίας θα τό άποδεχτοϋν στην πράξη. Καί τοϋτο, γιατί τό δογματικό αυτό άτόπημα έχει τήν αναφορά του σέ Όρο Οικουμενικής Συνόδου. Μέ τό παραπάνω Κείμενο, δηλαδή, δίνεται εκκλησιαστικότητα στους αίρετικούς ή έτεροδόξους τής Δύσεως (Ρωμαιοκαθολικούς καί Προτεστάντες), διευρυνομένων έτσι, αυθαίρετως, τών Κανονικών όριων τής Έκκλησίας.

Ειδικότερα, τό άτόπημα τοϋ παραπάνω Κειμένου σημαίνει, πρακτικῶς, ἄρνηση συγκεκριμένου ἄρθρου τοϋ Συμβόλου τῆς Πίστεως τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τό ὁποῖο ὀρίζει σαφῶς, ὅτι ὡς Ὁρθόδοξοι πιστεύουμε εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν. Στά Πρακτικά τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαβάζουμε καί τίς ἐκκλησιολογικές συνέπειες ἀπό τή μή ἀκριβῆ ἀποδοχή τοϋ Συμβόλου τῆς. **«Ὅποιος προσθέσει ἢ ἀφαιρέσει καί μία λέξη ἀπό τό Σύμβολο-Ὅρο αὐτό, νά ἀναθεματίζεται, νά καθαιρεῖται καί νά ἀφορίζεται».** Δηλαδή, πρακτικῶς, νά ἀποκόπτεται ἀπό τήν Ἐκκλησία, ὡς αἰρετικός. Τά σχετικά ἀναθέματα ἐπαναλαμβάνουν καί οἱ ἐπόμενες Οἰκουμενικές Σύνοδοι.

Ὅταν λοιπόν ὑποστηρίζουμε τά παραπάνω, δέν ἀπειλοῦμε αὐθαίρετα κανέναν. Ἀπλῶς, «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Παράσι», καταθέτουμε -ἐμπόνως καί ταπεινῶς- τίς σαφεῖς ἐκκλησιολογικές συνέπειες, πού ὀρίζονται ἀμετακλήτως ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους γιά ὅσους ἀθετοῦν τήν δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. **Τό ἄρθρο 6 τοϋ συγκεκριμένου Κειμένου εἰσηγεῖται πνευματικό ἔγκλημα σέ βάρος τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδή ἐπιχειρεῖ νά διαφθείρει τό σωτήριο δόγμα τῆς Ἐκκλησιολογίας μας.** Μέ ἄλλη ἀφορμή, κατά τό παρελθόν, σέ Ἐπιστολή μας πρὸς Ἑλλαδίτη Ἐπίσκοπο, ἀντιπρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας μας, στούς Διμερεῖς Θεολογικούς Διαλόγους, ἀναφερθήκαμε ἐκτενῶς στό ἐκκλησιολογικοῦ χαρακτήρα αὐτό θέμα. Θά ὑπενθυμίσω κάποια σημεῖα τῆς Ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἐπειδή διατηροῦν πλήρως τήν ἐπικαιρότητά τους καί ἐρμηνεύουν τή στοχευμένη μεθοδολογία τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ρωτούσαμε τότε: «Μέ ποιά αἴσθηση αὐτοσυνειδησίας τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας προσέρχονται οἱ ἐκπρόσωποί της στόν Διμερῆ Θεολογικό Διάλογο; Ἀκόμα πῶς συγκεκριμένα, προσέρχεται ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας διά τῶν ἐκπροσώπων της ὡς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία; Ἡ ὡς διηρημένη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀναζητᾷ τήν ὄντολογική ἐνότητά της στήν ἔνωση της μέ τούς κατά καιρούς ἀποκομμένους ἀπό αὐτήν ἑτεροδόξους; Στό Σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε, ὅτι πιστεύουμε εἰς «Μίαν... Ἐκκλησίαν». Ἀπό τήν διατύπωση αὐτή τοϋ Συμβόλου τῆς Πίστεως προκύπτει, ὅτι ἡ ἐνότητα, ὡς θεμελιώδης ιδιότητα τοῦ ἑνός -στήν προκειμένη περίπτωση ὡς ιδιότητα τῆς Μίας Ἐκκλησίας-, εἶναι τό ἀσφαλές δεδομένο τῆς πίστεώς μας. Στή συνείδηση τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότητά της εἶναι δεδομένο ὄντολογικό, ἀπολύτως καί ἀμετακλήτως διασφαλισμένο ἀπό τήν Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τόν Χριστό, διά τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος σ' αὐτήν, ἤδη ἀπό τήν Πεντηκοστή. Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας -ὡς δογματική ἀλήθεια- ἐκφράζει τόσο τήν αὐτοσυνειδησία της, ὅσο καί τήν πνευματική ἐμπειρία της. Ἄν ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία -κατά τό Σύμβολο τῆς Πίστεως- τότε, μέ τήν συνεπῆ ἐκκλησιολογική ἐννοια καί κατά κυριολεξία, δέν μποροῦν νά ὑπάρχουν ἑτερόδοξες ἐκκλησίες, οὔτε μητέρες, ἀδελφές, θυγατέρες καί ἐγγονές ἐκκλησίες, οὔτε φυσικά τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο εἶναι Μητέρα Ἐκκλησία μέ τήν συνεπῆ θεολογική-ἐκκλησιολογική ἐννοια τοῦ ὅρου. Ἡ Μία καί μόνη -ἀδιαίρετη πάντα- Ἐκκλησία γεννᾷ ὡς πνευματική μητέρα, μυστηριακῶς, «δι' ὕδατος καί πνεύματος» τά μέλη της. **Δέν γεννᾷ ἄλλες ἐκκλησίες.** Οἱ κατά τόπους Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀποτελοῦν φανέρωση «ἐν τόπῳ καί χρόνῳ» τῆς Μίας καί μόνης Ἐκκλησίας. Οὔτε, βέβαια, μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νά εἶναι ταυτόχρονα Μία καί διηρημένη, γιατί διαίρεση σημαίνει κατάτμηση ἑνός ὅλου σέ δύο ἢ περισσότερα μέρη. Κατά συνέπεια, ἡ θεώρηση τῆς Ἐκκλησίας ὡς διηρημένης, σήμερα, ἀντίκειται σαφῶς στήν ρητή διατύπωση τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, πρᾶγμα πού συνεπάγεται -κατά τά Πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων- καθαίρεση καί ἀφορισμό, κατά περίπτωση, σέ ὅποιον ἐμμένει στη θεώρηση αὐτή».

Τά λέμε καί τώρα αὐτά ἀκριβῶς, ἐπειδή τό συγκεκριμένο Ἄρθρο 6 -τοῦ ὑποβαλλομένου Κειμένου πρὸς ἔγκριση ἀπό τήν μέλλουσα καί Μεγάλη Σύνοδο- ἐμφανίζει κατά ἀντιφατικό καί ἐντελῶς ἀθεολόγητο τρόπο τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀφ' ἑνός ὡς τήν «Μίαν... Ἐκκλησίαν», καί ἀφ' ἑτέρου τήν ἐκπεφρασμένην διά τῶν ἀντιπροσώπων της -καί ὄχι μόνο- ἄποψη, ὅτι ὑπάρχουν

καί ἄλλες «Ἐκκλησίες» -σαφῶς ἑτερόδοξες-, τήν ἱστορική παρουσία τῶν ὁποίων ἀναγνωρίζει καί στοχεύει στήν ἐνότητα μέ αὐτές. Οἱ Ὁρθόδοξοι Οἰκουμενιστές, δηλαδή, θεωροῦν τίς ἑτερόδοξες Θρησκευτικές Κοινότητες ὡς τμήματα τῆς δῆθεν διηρημένης Ἐκκλησίας καί ἐπιδιώκουν τήν δῆθεν ἐπανένωση τῆς Ἐκκλησίας, ἀντί νά ἐργάζονται γιά τήν ἐπιστροφή τους. Ἐπιδιώκουν τήν ἐνότητα μέ αὐτές, παρά τό γεγονός, ὅτι αὐτές δέν δηλώνουν -ἕως καί σήμερα- καμία διάθεση ἀρνήσεως τῶν δογματικῶν ἀποκλίσεων τους ἀπό τήν Μία καί μόνη Ἐκκλησία. Αὐτό ὅμως εἶναι στήν πράξη ὁ παναιρετικός -πνευματικῶς δυσώδης- καί πονηρότατος Συγκρητιστικός Οἰκουμενισμός. Γι' αὐτό καί ἀκριβολογοῦμε θεολογικά, ὅταν μιλοῦμε γιά Οἰκουμενιστική κακοδοξία, ἡ ὁποία πρέπει καί συνοδικά νά καταδικαστεῖ.

Το ἐξαιρετικά θλιβερό εἶναι ἀκόμη, ὅτι ὅλα σχεδόν τά Κείμενα τῆς Ε΄ Προσυνοδικῆς Διασκέψεως, πού ἤρθαν ὡς θέματα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου -ὅταν συμβαίνει νά γνωρίζει κανεῖς καί τήν προῖστορία τους-, διαπνέονται λίγο ἢ πολύ ἀπό τό πνεῦμα τῆς πονηρίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Γι'αὐτό καί κυριαρχοῦν ἀπό ἀντιφάσεις καί σκόπιμες ἀσάφειες, πού ἐπιδέχονται πολλές ἐρμηνεῖς. Καί τοῦτο σέ σαφή ἀντίθεση πρὸς τά σωτήρια δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, πού διακρίνονται γιά τήν σαφήνεια, τήν ἀκρίβεια καί τήν πληρότητα τῶν θεολογικῶν νοημάτων τους.

Ἐπειδὴ τά δόγματα τῶν ἑτεροδόξων χριστιανῶν ἀποτελοῦν τήν συμπύκνωση τῆς δυσσεβοῦς ζωῆς, ὅπως ἀντιστοίχως τά σωτήρια καί εὐσεβῆ δόγματα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας συνιστοῦν τήν συμπύκνωση καί ὀριοθέτηση τῆς πίστεως καί τῆς ἀγιοπνευματικῆς ζωῆς τῆς,

Καί ἐπειδὴ τό πρὸς ψήφιση ἐκκλησιολογικοῦ, δηλαδή δογματικοῦ χαρακτήρα, Κείμενο: «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», εἶναι σαφῶς Οἰκουμενιστικό καί ὡς τέτοιο διαφθείρει καί καταλύει ὑπαρξιακῶς τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, καθεαυτήν, καί τήν συνεπαγόμενη ἀγιοπνευματική ζωή τῆς,

Γι' αὐτό,

Ἀπευθυνόμενοι ἀπό τό Θεολογικό αὐτό Συνέδριο, Σεβαστοί μας Συνοδικοί Ἱεράρχες τῆς μέλλουσας, «Ἁγίας καί Μεγάλης» Συνόδου –παρά τόν σεβασμό στόν θεσμό πού ἐκπροσωπεῖτε καί παρά τόν σεβασμό στό σεπτό πρόσωπό Σας, καθεαυτοῦ-, ἐμεῖς παραμένοντας «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι», Σᾶς δηλώνουμε μέ παρρησία, μέ κάθε σαφήνεια καί μετά λόγου γνώσεως, ὅτι δέν θά ἀποδεχθοῦμε τήν ἐνδεχόμενη κακή ἐπιλογή Σας νά ὑπερψηφίσετε τό παραπάνω Οἰκουμενιστικό Κείμενο, ἀλλά καί κάθε ἄλλη διάταξη τῶν Κειμένων, ἐφ' ὅσον συμβαίνει αὐτά νά ἀντίκεινται στό διαχρονικά εὐσεβές φρόνημα τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας. Καί τοῦτο, γιατί ἡ εὐσέβεια ἀπορρέει καί προκύπτει ἀπό τήν καθαρότητα καί ἀκρίβεια τῆς δογματικά ὀριοθετημένης πίστεώς μας.

Ἀκόμη εἰδικότερα, τό Ἄρθρο 6 τοῦ Κειμένου: **«Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον»**, πού κατατέθηκε πρὸς ψήφιση ἀπό τοὺς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι θά λάβουν μέρος, ὡς συνοδικοί, στήν μέλλουσα νά συνέλθει Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, οὐσιαστικά εἰσηγεῖται ἓνα εἶδος **«πολιτικοῦ γάμου»** μέ ἑτερογενῆ συμβαλλόμενα μέρη. Πρόκειται, δηλαδή, γιά ἓνα μη φυσιολογικό γάμο. Γι'αὐτό καί τά συμβαλλόμενα μέρη δέν μποροῦν νά γίνουν ἓνα ὀργανικό σῶμα, καί κυρίως ἓνα πνεῦμα, στό ὁποῖο στοχεύει ὁ χριστιανικός, ἐκκλησιαστικός γάμος. Ἐδῶ, τό συγκεκριμένο Ἄρθρο 6 εἰσηγεῖται ἓνα εἶδος πνευματικῆς συμβιώσεως -ἐνώσεως- τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας μέ τά ἀκάθαρτα πνεύματα τῆς πονηρίας, τά ὁποῖα διέπουν τίς ἑτερόδοξες λεγόμενες ἐκκλησίες, ἐξαιτίας τῆς θεσμικῆς ἀποστασίας τους ἀπό τά εὐσεβῆ δόγματα τῆς Ὁρθόδοξιας. **Ἕνας τέτοιος ὅμως «ἐκκλησιολογικός γάμος» εἶναι τελείως ἀπαράδεκτος**, ὡς ἀσυμβίβαστος μέ τήν ὡς τώρα καί εἰς τοὺς αἰῶνες διαχρονική ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Κανείς απόλυτως, προσωπικῶς ἢ θεσμικῶς, δέν δικαιούται νά ὀριοθετήσῃ διαφορετικά τά ὡς τώρα ὄρια τῆς Ἐκκλησίας, πού ὀρίστηκαν ἀπαρεγκλίτως ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους. Εἶναι θεολογικά ἀδιανόητο νά ὀνομαστοῦν καί νά ἀναγνωριστοῦν, ὡς ἐκκλησίες, ἐκεῖνες οἱ Θρησκευτικές Κοινότητες, πού ἐξακολουθοῦν νά φρονοῦν ὅ,τι καί ἐκεῖνοι πού καταδικάστηκαν, καθαιρέθηκαν καί ἀφορίστηκαν τελεσιδίκως καί ἀποκόπηκαν ἀπό τήν Μία καί μόνη Ἐκκλησία, ὡς αἰρετικοί. Ἄν οἱ αἰρεσιάρχες ὀνομάστηκαν ἀπεριφράστως ἀπό τοὺς θεοφόρους Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὡς πνευματικῶς «φρενοβλαβεῖς», καί ἀπό τήν ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας «ὡς ἀνιάτως νοσήσαντες», πῶς πρέπει νά θεωρηθοῦν ἢ νά ὀνομαστοῦν ἐκεῖνοι ἀπό τοὺς Ὁρθόδοξους, πού ὑποστηρίζουν τήν θεσμική ἀναγνώριση τῶν ἑτεροδόξων λεγομένων ἐκκλησιῶν, Ψευδοεκκλησιῶν, ἰσοτίμως πρὸς τίς Τοπικές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες;

Κατά συνέπεια, εἶναι ἐντελῶς παράλογο Θεολογικά -Ἐκκλησιολογικά καί πνευματικά- μιὰ Πανορθόδοξη Σύνοδος νά προσδώσῃ ἐκκλησιαστικότητα στοὺς ἑτεροδόξους. Κάτι τέτοιο θεωρητικά καί πρακτικά εἶναι αὐτοκαταστροφικό γιά τήν Ἐκκλησία, πού ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, δέν μπορεῖ νά αὐτοκτονήσῃ -ὄχι μόνο γιατί αὐτό εἶναι παράλογο, ἀλλά καί γιατί αὐτό ἀντίκειται στήν ταυτότητά της, ὡς Θεανθρωπίνου, Ζωοποιοῦ, Μυστηριακοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος νίκησε τόν θάνατο καί οἰκοδόμησε τήν Ἐκκλησία Του, ἔτσι ὥστε, κατά τήν ἀψευδή διαβεβαίωσή Του, «πῦλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16,18). Ἐπομένως, ὁ παρῶν ἀγώνας ἀφορᾷ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους, ὡς Ὁρθόδοξους πιστούς, γιά τό χρέος τῆς ὁμολογίας μας ἐν Χριστῷ καί ὄχι τήν Ἐκκλησία, καθεαυτήν.

Ἡ «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας» -ἔγραφε ὁ ὄσιος Παῖσιος ὁ Ἄγιορείτης σέ Ἐπιστολή του πρὸς τόν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα στίς 23/1/1969- «δέν ἔχει καμμίαν ἔλλειψιν. **Ἡ μόνη ἔλλειψις πού παρουσιάζεται, εἶναι ἡ ἔλλειψις σοβαρῶν Ἱεραρχῶν καί Ποιμένων μέ πατερικές ἀρχές.** Εἶναι ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί, ὅμως δέν εἶναι ἀνησυχητικό. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τοῦ Χριστοῦ καί Αὐτός τήν κυβερνάει».

Οἱ ἑτερόδοξοι βρίσκονται -θεσμικά- «εἰς χώραν μακράν» τῆς πατρικῆς οἰκίας. Ὁμόνος τρόπος νά βρεθοῦν στήν πατρική «χώρα τῶν ζώντων» εἶναι νά ἐπιστρέψουν ἐν μετανοίᾳ ἀπό ἐκεῖ πού ἔφυγαν. Νά ἀρνηθοῦν τήν ἑτεροδοξία τους, γιά νά μπορέσουν νά ἐνταχθοῦν στό Ζωοποιό, Μυστηριακό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ μέλλουσα νά συνέλθῃ Σύνοδος, ἂν δέν καταδικάσῃ ἀπερίφραστα τόν Οἰκουμενισμό καί ἂν δεχτεῖ τά Κείμενα, πού συνιστοῦν τήν θεματολογία της ὡς ἔχουν, ἢ ἂν προβεῖ σέ τροποποιήσεις, πού δέν ἀφαιροῦν τό ἐκκοσμικευμένο Οἰκουμενιστικό πνεῦμα πού τά διαπνέει, δέν πρόκειται νά τήν ἀποδεχτεῖ τό χριστεπώμυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, πού θέλει πάντοτε νά εἶναι «ἐπόμενο τοῖς ἁγίοις Πατράσι». Οἱ ὅποιες ἀποφάσεις της μέ Οἰκουμενιστικό πνεῦμα, θά παραμείνουν κενό γράμμα γιά τόν πιστό λαό, τόν φύλακα τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας, κατά τήν Συνοδική Ἀπόφαση τῶν Πατριαρχῶν τοῦ 1848.

Ἡ ἴδια ἡ μέλλουσα Σύνοδος, στήν περίπτωση αὐτή, θά παραμείνῃ στήν Ἐκκλησιαστική Ἱστορία ὡς Ψευδοσύνοδος, ὅπως ἐκείνη τοῦ 449 στήν Ἔφεσο, ὅπως ἐκείνη τῆς Λυών καί ὅπως ἐκείνη τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας.

Ἐμεῖς θά προσευχόμαστε, ἐμπόνως, νά δοθεῖ ἡ σύγχρονη μαρτυρία τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως ἀπό τοὺς συν-οδικούς Ἐπισκόπους, πρὸς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ καί πρὸς εὐαρέστηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄμεση καί ὀργανική σχέση μέ τό πρὸς Εἰσήγησις θέμα μας, ἂν μπορεῖ δηλαδή μιὰ Σύνοδος Ὁρθόδοξων νά προσδώσῃ ἐκκλησιαστικότητα στοὺς ἑτεροδόξους, ἔχει καί τό Ἄρθρο 20 τοῦ ἴδιου Κειμένου: **«Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον».**

Τό Ἄρθρο αὐτό εἶναι, πονηρῶς, ἀσαφές καί δημιουργεῖ θεολογική σύγχυση, ἐξαιτίας τῆς ὑπονοούμενης παρερμηνείας τῶν Κανόνων στούς ὁποίους ἀναφέρεται. Τί λέει, ἀκριβῶς, τό Ἄρθρο αὐτό; «*Αἱ προοπτικά τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν προσδιορίζονται πάντοτε ἐπί τῆ βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμορφωμένης Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως (Κανόνες 7 τῆς Β΄ καί 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῶν Συνόδων)*».

Θά ἀναφερθοῦμε στούς Κανόνες αὐτούς δι' ὀλίγων καί σέ σχέση μέ τό θέμα μας. Μέ ἄλλα λόγια, στό Ἄρθρο αὐτό γίνεται λόγος γιά τήν Ἐκκλησιαστική Παράδοση, ὅπως αὐτή διαμορφώθηκε μέ τά κριτήρια τῶν Κανόνων 7 τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς καί 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς. Ἀλλά, οἱ ἐν λόγῳ Κανόνες ἀναφέρονται, πολύ συγκεκριμένα, στόν τρόπο ἐντάξεως στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῶν αἰρετικῶν ἐκείνων, πού ἀρνοῦνται τήν αἴρεσή τους, πού ἐκφράζουν τήν ἐπιθυμία νά ἐνταχθοῦν στήν «μερίδα τῶν σωζομένων», δηλαδή στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπου καί μόνον σώζεται ὁ ἄνθρωπος.

Ὡς ἐκ τούτου, εἶναι προφανές, ὅτι τό ὑπονοούμενο τῆς διατυπώσεως τοῦ Ἄρθρου 20: «*Αἱ προοπτικά τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν*», συνδέεται ὀργανικῶς μέ τό Ἄρθρο 6, ὅπου γίνεται ἐπίσης λόγος γιά τούς Θεολογικούς Διαλόγους «*μέ ἀντικειμενικόν σκοπόν*», ὅπως χαρακτηριστικά σημειώνεται, «*πρός προλείανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρὸς τήν ἐνότητα*». Τό «περίεργο» εἶναι, ὅτι σέ κανένα Ἄρθρο τοῦ εἰσαγόμενου πρὸς συζήτηση καί ψήφιση Κειμένου δέν γίνεται λόγος γιά κάποιες προϋποθέσεις ἢ κριτήρια ἀποδοχῆς καί ἐντάξεως τῶν διαλεγόμενων στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Καί ἐπειδή οἱ προαναφερθέντες Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, μέ κάθε σαφήνεια, θέτουν τίς προϋποθέσεις αὐτές καί τά κριτήρια, τόσο στίς περιπτώσεις πού θά πρέπει νά τηρηθεῖ ἡ ἀκρίβεια ὅσο καί στίς περιπτώσεις πού μπορεῖ νά ἰσχύει ἡ οἰκονομία -ὡς προσεκτικοί ἀναγνώστες- ἀντιλαμβανόμεστε, ὅτι οἱ Εἰσηγητές τοῦ ἐπίμαχου Κειμένου μᾶς παραπέμπουν ἀνομολόγητα στή λεγόμενη «**Βαπτισματική Θεολογία**». Θεωροῦν, δηλαδή, ὅτι οἱ διαλεγόμενοι Ρωμαιοκαθολικοί καί Προτεστάντες εἶναι βαπτισμένοι χριστιανοί. **Ἀλλά ἀναγνώριση μυστηρίων ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑφίσταται.** Ἀπλῶς ὑπάρχουν διαβαθμισμένοι τρόποι ἀποδοχῆς τῶν αἰρετικῶν.

Οἱ Κανόνες ὅμως 7 καί 95 εἰσηγοῦνται τήν ἀποδοχή τῶν αἰρετικῶν, ὅταν πρόκειται γιά Οἰκονομία, μέ τή θεμελιώδη προϋπόθεση-κριτήριο ὅτι ἔχει τηρηθεῖ ἡ ἀκρίβεια τοῦ τύπου τοῦ Βαπτίσματος, δηλαδή ἡ τριπλῆ κατάδυση καί ἀνάδυση. Αὐτή ἀκριβῶς ἡ προϋπόθεση δέν τηρεῖται ἀπό τούς Δυτικούς διαλεγόμενους χριστιανούς μέ μᾶς. Οἱ Δυτικοί μέ ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς κατ' αὐτούς Συνόδου, τῆς ἐν Τριδέντῳ τῆς Ἰταλίας (1545-1563), καθιέρωσαν -ἀντί τῆς τριπλῆς καταδύσεως- τήν διά ραντισμοῦ ἢ ἐπιχύσεως νεροῦ ἐπί τῆς κεφαλῆς, τήν ὑποκατάσταση, δηλαδή, τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος.

Κατά συνέπεια, ἡ ἀρχή τῆς Οἰκονομίας δέν μπορεῖ νά ἐφαρμοστεῖ γιά τούς Δυτικούς, ἐπειδή οἱ Δυτικοί δέν ἔχουν τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τήν ἐφαρμογή τῆς Οἰκονομίας, πού εἶναι ἡ τήρηση τοῦ βαπτισματικοῦ τύπου, ἡ τριπλῆ δηλαδή κατάδυση καί ἀνάδυση στό νερό τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος. Ἐπιπροσθέτως, ὅμως, δέν μπορεῖ νά ἐφαρμοστεῖ σέ ὅλους τούς Δυτικούς χριστιανούς (Ρωμαιοκαθολικούς καί Προτεστάντες) ἡ ἀρχή τῆς Οἰκονομίας καί ἐξαιτίας τοῦ filioque, τό ὁποῖο, εἰσάγοντας τήν ἰδιότυπη «*υἱοπατορία*» στήν ἐκπόρευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, παραπέμπει στήν «*θεομάχον τοῦ Σαβελλίου συστολήν*», κατά τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, ἢ στό «*δόγμα τοῦ Σαβελλίου*», κατά τόν Ἅγιο Μᾶρκο τόν Εὐγενικό (βλ. Mansi31-A,832C), ἢ «*εἰς ἕτερόν τι τέρας ἡμισαβέλλιον*», κατά τόν Μέγα Φώτιο (PG102, 289AB). Καί τά λέμε αὐτά πάντοτε, σύμφωνα μέ τόν Κανόνα 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος

ἀναφερόμενος στους Σαβελλιανούς, πού προσέρχονται στην Ὁρθοδοξία, συνιστᾶ - αἰτιολογημένα- τήν βάπτισή τους, ὅπως καί τήν βάπτισή τῶν Ἐθνικῶν. Συγκεκριμένα ὁ Κανόνας αὐτός ὀρίζει: «Εὐνομιανούς μέντοι τούς εἰς μίαν κατάδυσιν βαπτιζομένους, καί Μοντανιστάς... καί Σαβελλιανούς τούς υἱοπατορίαν δοξάζοντας... πάντας τούς ἀπ' αὐτῶν θέλοντας προστίθενται τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, ὡς Ἕλληνας δεχόμεθα... ἐξορκίζομεν μετὰ τοῦ ἐμφυσᾶν τρίτον εἰς τό πρόσωπον... καί τότε βαπτίζομεν».

Ἔχουμε τήν γνώμη, ὅτι οἱ λόγοι τῆς Οἰκονομίας γιά τήν εἰσδοχή τῶν Δυτικῶν Χριστιανῶν ἔχουν ἐκλείψει. Ἀπεναντίας, ὑφίστανται διτῶς, ὅπως προείπαμε, οἱ λόγοι τῆς ἀκριβείας τῶν μνημονευθέντων Ἱερῶν Κανόνων. Οἱ Δυτικοί ὀφείλουν νά κατηχηθοῦν, νά ἀναθεματίσουν τίς αἰρετικές πλάνες τους, νά ἐξορκιστοῦν καί νά βαπτιστοῦν, προκειμένου νά ἐνταχθοῦν «τῇ μερίδι τῶν σωζομένων». **Ἀπό τήν μελέτη τῶν Πρακτικῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων προκύπτει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε προσέδωσε ἐκκλησιαστικότητα στους αἰρετικούς καί οὐδέποτε ἔδωσε ἐγκυρότητα στά μυστήρια τῶν ἑτεροδόξων καί οὐδέποτε ἔκανε Οἰκονομία στά δόγματα.**

Σέ κάθε ἐποχή, ὅπως καί στή δική μας, μόνο μία Σύνοδος ὄντως Πανορθόδοξη – Οἰκουμενική, ἡ ὁποία σαφῶς εἶναι «ἐπομένη τοῖς ἁγίοις Πατράσι», μπορεῖ νά ἀποφασίσει Ἀγιοπνευματικά, ἂν στήν προκειμένη περίπτωση –μέσα στά νέα δεδομένα– μπορεῖ καί πρέπει νά ἐφαρμοστεῖ ἡ ἀρχή τῆς Οἰκονομίας. Ἡ παρούσα ὁμως Σύνοδος δέν ἔχει τίς παραπάνω ἀγιοπνευματικές προϋποθέσεις, ὅπως πολλαπλῶς καταδείξαμε. Ἐμεῖς, «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι» τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἐμπορούμενοι ἀπό τό φρόνημά τους, μένουμε ἐδραῖοι στήν Ὁρθόδοξη πίστη καί ἀμετακίνητοι στήν Ἐκκλησία. Καί ὅπως δέν ἔκαναν Σχίσμα στήν Ἐκκλησία ὅσοι δέν ἀποδέχθηκαν τίς ἀποφάσεις τῆς Ληστρικής Συνόδου τοῦ 449 στήν Ἔφεσο, ὅπως δέν ἀποσχίστηκε ἀπό τήν Ἐκκλησία ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, μή ἀποδεχόμενος τίς δογματικῶς ἐσφαλμένες μονοθελητικές διδασκαλίες ὄλων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολῆς, καί ὅπως ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός δέν ἔκανε Σχίσμα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀντιπασσόμενος μόνος αὐτός στήν Ψευδοσύνοδο τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας καί μή ὑπογράφοντας τά Πρακτικά τῆς ψευδοένωσης, ἔτσι καί ἐμεῖς θά μείνουμε πιστοί στήν Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί θά ἀπορρίψουμε, μετὰ βδελυγμίας, κάθε ἐνδεχόμενη Συγκριπτικῆ-Οἰκουμενιστικῆ θεσμική διδασκαλία τῆς μέλλουσας προβληματικῆς Συνόδου.

Καί τοῦτο, ἐπειδή φρονοῦμε, ταπεινῶς, ὅπως ὁ τῆς ὄντως θεολογίας φερώνυμος Γρηγόριος, ὅτι **«κρεῖσσον ἐμπαθοῦς ὁμονοίας, ἢ ὑπέρ τῆς εὐσεβείας διάστασις»** (Λόγος 6, PG 35, 736). Θά προσευχώμαστε καθημερινά, ἐμπόνως, νά μὴν ἐπιτρέψει ὁ Τριαδικός Θεός νά γίνει ἡ ἐπικείμενη Σύνοδος, γιατί εἶναι ἀπό τήν σύνθεσή της καί ἀπό τήν θεματολογία της φανερώτατο, ὅτι θά δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα ἀπ' ὅσα φιλοδοξεῖ νά λύσει. Μή προκαλοῦμε καί μὴ λυποῦμε, θεσμικά, τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἡ Πεντηκοστή εἶναι γενέθλια ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Πεντηκοστή ἀφορᾶ τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας καί τήν ἄκτιστη ἐνοποιό καί θεοποιό ἐνέργειά Του καί ὄχι τό πνεῦμα τῆς ἀκαταστασίας καί πονηρίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τό ὁποῖο ἤλθε νά καταλύσει ἡ Ὑποστατική Ἀλήθεια, ἡ Θεανθρώπινη Κεφαλή, μέ τό ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας καί τήν ἀποστολή τοῦ Πνεύματός της. Ὁ τρόπος συγκροτήσεως τῆς Συνόδου καί ἡ θεματολογία της δέν ἐκφράζουν, στήν πράξη, τό Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς.

Αὐτή τήν Ἁγία καί συμβολική ἡμέρα, βλέπουμε νά σχεδιάζεται ἡ ἐπιβολή τοῦ πνεύματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τό ὁποῖο ἀντίθετα πρὸς τό ἐνοποιό Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς πνεῦμα τῆς πονηρίας, θά ἐνεργήσει διασπαστικά στήν ἀγιοπνευματική ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐμεῖς, ὁμως, προσευχώμαστε νά ἀναδείξει ὁ Θεός ἕνα νέο Ἅγιο Μᾶρκο Εὐγενικό, γιά νά περισώσει τό ἐκκλησιαστικό κῦρος καί τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, ὡς φορέα τῆς θεωτικῆς

ένεργείας, κατά τόν Άγιο Διονύσιο τόν Άρεοπαγίτη. Ἡ εὐθύνη τῶν Ἱεραρχῶν κάθε Αὐτοκεφάλου Τοπικῆς Ἐκκλησίας εἶναι τεράστια ἔναντι τῆς δογματικῆς συνειδήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Κυρίως, ὅμως, ἔναντι τοῦ Χριστοῦ, γιά τό ἔλλειμμα τῆς Κανονικότητας καί τῆς Συνοδικότητας τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί τοῦτο ἐπειδή, **τόσο στό προπαρασκευαστικό στάδιο, ὅσο καί στό τελικό, δέν ἐνημερώθηκε -σκοπίμως- τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.** Εἰδικότερα, δέν συνήλθαν οἱ Τοπικές Σύνοδοι, γιά νά ἀποφασίσουν καί νά ἐγχειρήσουν στόν ἀντιπρόσωπο τῆς Τοπικῆς τους Ἐκκλησίας τήν ἀπόφασή τους γιά τά προτεινόμενα Κείμενα, πού θά ἀπασχολοῦσαν τήν Πανορθόδοξη Σύνοδο. Οὔτε συνήλθαν μετά, γιά νά ἀποφασίσουν, ἂν συμφωνοῦν ἢ διαφωνοῦν μέ αὐτά, στό προπαρασκευαστικό στάδιο.

Καί τό χειρότερο εἶναι, ὅτι στό τελικό στάδιο δέν κλήθηκαν νά συμμετάσχουν ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι στήν Πανορθόδοξη Σύνοδο. Πόσο Πανορθόδοξη Σύνοδος εἶναι αὐτή, πού ἐγκαινιάζεται μέ τόν ἀποκλεισμό πολλῶν Ἱεραρχῶν, ὡς ἐκφραστῶν τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν; Ἐάν δέν καλοῦνται ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι, τότε τί νά ποῦμε γιά τήν οὐσιαστική ἀντιπροσώπηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας; Ὅταν δηλαδή δέν καλοῦνται καί ἄλλοι Κληρικοί, Ἡγούμενοι καί Μοναχοί, ὅπως διαβάζουμε στά Πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπου τούς δίδεται καί ὄγος (λ.χ. Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος);

Συνήθως, στίς Πανορθόδοξους Συνόδους, ἡ σύνολη Ἐκκλησία, ἀντιπροσωπευομένη διά τῶν Ἐπισκόπων της, ὀριοθετοῦσε καί ὑπερασπιζέτο τήν πίστη, ἔναντι τῆς ἀμφισβητήσεως της ἀπό τούς αἰρετικούς.

Σήμερα, ἰσχύει τό διαμετρικά ἀντίθετο. Συμβαίνει ὅ,τι καί στίς Ψευδοσυνόδους. Ἡ ὀρθόδοξα ὀριοθετημένη πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας κινδυνεύει τώρα ἀπό τούς ἀντιπροσώπους της -τούς θεσμικούς φύλακές της-, οἱ ὅποιοι ἐπιχειροῦν νά εἰσάγουν τήν αἵρεση ἢ ἀκριβέστατα τήν παναίρεση τοῦ δυσσεβοῦς καί δυσῶδου Οἰκουμενισμοῦ στήν Ἐκκλησία μέ τόν ἀνώτατο θεσμικό τρόπο, δηλαδή μέ μία Πανορθόδοξη Σύνοδο. Ὁρθοδοξία ὅμως καί Οἰκουμενισμός εἶναι **«μεῖζις ἀμεικτος καί τέρας ἀλλόκοτον»** (Άγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου Πηδάλιον, σελ. 109).

Διερωτώμεθα, τί γίνεται;

Δέν ἀπομένει τίποτε ἄλλο, παρά ἡ καταδίκη μιᾶς τέτοιας Συνόδου ἀπό τόν εὐσεβῆ λαό τοῦ Θεοῦ, γιάτί ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὀφείλει νά παραμείνει στό νοητό ὕψος της, ὡς ἄσπιλος «νύμφη τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 5,27). **Εἴμαστε, ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι, ἂν ἡ μέλλουσα Σύνοδος κινηθεῖ μέ συνέπεια στίς προδιαγραφές της, θά ἀκυρωθεῖ, ὡς Ψευδοσύνοδος, ἀπό ἐπόμενη Ὁρθόδοξη Σύνοδο,** ὅπως ἀκυρώθηκαν οἱ ἀποφάσεις τῶν Ψευδοσυνόδων τῆς Ἐφέσου, τῆς Λυῶν καί τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας ἀπό τίς Ὁρθόδοξες Συνόδους, πού ἀκολούθησαν.

Σεβασμιώτατοι,

Ἐπειδή, δέν συνήλθε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιά νά πάρει θέση ἔναντι τῶν πρὸς συζήτηση καί ψήφιση Κειμένων, θά ἤθελα νά θέσω ὑπόψη Σας καί ἕνα ἀκόμη πολύ σοβαρό θέμα. **Ἐδῶ καί ἕναν αἰῶνα, ὁ Οἰκουμενισμός τῶν Ὁρθοδόξων ἔχει ἀφετηρία, τροφοδότη καί ἡγέτη τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο,** δηλαδή τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη καί τήν περί αὐτόν Σύνοδο. Ἀπό ἐκεῖ ἐκπορεύεται τό ἀκάθαρτο πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀναπαύεται ὅμως -δυστυχῶς- καί σέ ὅλες σχεδόν τίς Ἡγεσίες τῶν Τοπικῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἀλλά, ἀριθμητικά, καί στούς περισσότερους Ἀρχιερεῖς. Ἔτσι, ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερα, ἀκάθεκτα, ὡς ὄφιος, μέσα στά σπλάχνα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, νά δηλητηριάζει τό σῶμα τῆς ἀνά τήν Οἰκουμένη Ἐκκλησίας.

Ὁ Οἰκουμενισμός, κατά τήν «ἄνωθεν» ἀποκάλυψη τοῦ Χριστοῦ στόν ἅγιο Γέροντα Ἐφραίμ τόν Κατουνακιώτη, διακατέχεται ἀπό τά πονηρά καί ἀκάθαρτα πνεύματα. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἔχει -ἱστορικά βεβαιωμένο- τίς κακές ἐκκλησιολογικῶς καί πνευματικῶς «πρωτιές» στίς οἰκουμενιστικές διακηρύξεις καί πράξεις του (τίς συμπροσευχές δηλαδή μέ τούς ἑτεροδόξους, ἀλλά καί τούς ἑτεροθρήσκους, τίς οἰκουμενιστικές φιλοφρονήσεις κ.τ.λ.).

Ὑπό τίς παροῦσες ἱστορικές συνθηκῆς τῆς κυριαρχίας τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος θά πρέπει -κατά τήν ταπεινή μας γνώμη- νά προβληματιστοῦν πολύ σοβαρά, ἄν θά πρέπει νά ὑπερψηφίσουν τό Κείμενο: **«Τό Αὐτόνομο καί ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ»**. Καί τοῦτο, γιά τον σοβαρότατο λόγο τῆς ἰδιομόρφου σχέσεως τῶν Νέων λεγομένων Χωρῶν μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Εἶναι πολύ ὑπαρκτός ὁ κίνδυνος νά ὑπαχθοῦν, διά τῆς Αὐτονομίας Ἐκκλησίας, οἱ Νέες Χῶρες στήν ἀμεσώτερη δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐμεῖς, ὡς Βορειοελλαδίτες, ἐξαιτίας τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, θέλουμε νά παραμείνουμε ἐκκλησιαστικῶς στήν δικαιοδοσία τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δέν θέλουμε νά κυριαρχοῦμαστε ἀπό τό ἀλλοτριωμένο Οἰκουμενιστικό πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Οἱ ἐκκλησιαστικές-πνευματικές εὐθύνες τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό παραπάνω θέμα εἶναι ἱστορικῶς τεράστιες. Γι' αὐτό καί ταπεινῶς, Σᾶς παρακαλοῦμε, θερμῶς, ὡς πνευματικούς μας Πατέρες, νά ἀκούσετε τήν ἔμπρονη φωνή μας.

Εὐχαριστῶ, γιά τήν προσοχή καί τήν ὑπομονή σας.